

Vedress Gyula

Velencei kalmár

nult, majd hirlapíró lett. — Színműfordításai: „Reggeltől — estig”, dr 2 felv. 7 kép. Irta: Georg Kaiser. Bem. 1923 dec. 7. Várszínház. — A Művész Színpadon bem. 1925 nov. 19-én. — „A halál után”, dr — Várszínház, — 1924.

Vedress Gyula, színész, az Országos Színészegyesület titkára, sz. 1849 márc. 5-én, Dorozsmán, megh. 1908 május 28-án, Szentendrén. Atyja: V. István, Szegeden földmérő volt. (Megh. 1830 XI. 4.) A színpályára 1872-ben lépett, Nagyenyeden, Csóka Sándor társulatánál. Működött Kolozsvárott, Kassán, Debrecenben, Pécsen, Székesfehérvárott, Aradon, Nagyváradon, Szombathelyen, Budai Színkörben, mint kiváló jellemszínész, intrikus és rendező. 1892-ben az Orsz. Színészegyesület titkárrá választotta meg. Mint színművész nemes ambícióval felelt meg hivatásának, mint egyesületi titkár a szorgalom és munka embere volt. 1908 ápr. 1-én nyugdíjba ment. 1909 május havában leleplezték a síremlékét. Éveken át szerkesztette a Színészek Naptárát, írt több szindarabot is, melyek közül a „Hajnal Terka” Pécsen, „Kurucz Pali” Kolozsvárott került színre; „A szép örményasszony” c. színművét Erzsébetvárosban adták, 1875 nov. havában. Neje: Dorsay Lia, színésznő, sz. 1864 márc. 27-én, Losonckisfalun, megh. 1913 aug. 3-án, Hévízen. 15 évig működött a színpályán.

Végh Kálmán, vitéz, színész, sz. 1905-ben, Budapesten. (Édesatyja honvédelmi minisztériumi államtitkár volt. Középiskolai tanulmányai után elvégezte a Színművészeti Akadémiát s utána a Belvárosi Színházban lépett színpadra. Egy évi szerződése után magyar propaganda-turnét vezet Amerikába, ahol Mexico City-ben 1926 nyarán, Mexico függetlenségi évfordulójának ünnepélyén lépnek fel első ízben, nagy sikerrel. Visszatérve, Alapi Országos Kamarszínházában vendégszerepelt jóideig, „Antigone” Kreon szerepében, majd 1928-ban Szegedre szerződött.

Végigmenni a darabon. Így mondják, hogy ha valamely szindarabot teljesen

végigpróbálják, azaz, ha annak szövegrészét egészen elmondják.

Végjelenet. A szindarabnak utolsó (befejező) jelenete. Operetteknel úgy mondják: finálé. (L. o. — V. ö. Jelenet.)

Végszó. A szerep szövegének azon részét, amelyre a színész partnerének felelnie vagy valamit cselekednie kell: végszónak hívják. A V-t a szerep baloldalára írják és aláhúzzák. V. egyuttal az utolsó mondat is, amelyre egy-egy új szereplőnek a színpadra kell lépnie. Ha az elhangzott mondat után a színpadra jövő színész bárminő okból nem lépett be kellő pillanatban, e késést: végszó-késésnek hívják. A V.-késés büntetéssel jár.

Végzettragédia vagy sorstragédia a német irodalomban a XIX. század elején lábrakapott drámai forma, amelyben az ember, mint a végzet föltétlen hatalma alá rendelt s annak tökéletesen alávetett lény szerepel, tehát bukása, vagy föllemelkedése nem a saját jellemének, akaratának, cselekvésének eredménye, hanem egyszerűen az elkerülhetetlen végzet műve. Az ókori görög világfelfogás így látta az ember életét, mint a sorsnak kiszolgáltatott valamit, tehát a görög tragédia mindig végzettragédia. A keresztény világfelfogás elvetette ezt a gondolatot és kapcsolatokat lát az ember cselekvése, erkölcsi valója és sorsa között. Ezért a végzettragédia csak múlt műfaj volt, leginkább csak a német irodalomban szerepelt; remekművet egyet sem termelt.

Vékony Ilonka, színésznő, sz. 1906 okt. 17-én. Nagyváradon végezte Hetényi Elemérszínésziskoláját, 1924-ben. Működött aradi, temesvári, szatmári színházaknál mint drámai szende és vígjátéki színésznő. Főbb szerepei: „Dr. Szabó Juci”, „Templom egere”, „Nem nőülők” (Magda), „Éden-kert” (Tilla), „Tábornok” (Judit), „Szent láng” (Stella), „Fruska” (Grace) stb.

Velencei kalmár, szmű 4 felv. Irta: Shakespeare. Ford. Lukács Lajos. Bem. 1840 ápr. 27. Nemzeti Színházban, Me-